
[2006-10, 11 i 12-RE](#)

CAUSA 2006-10, 11 i 12-RE

Números de registre: 211, 212 i 213-2006. Recursos d'empara

AUTE DEL 8 DE SETEMBRE DEL 2006

BOPA núm. 72, del 20 de setembre del 2006

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atesos els escrits presentats i registrats al Tribunal Constitucional, el 17 de maig del 2006, per la representació processal de la societat mercantil P3, SA, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra les sentències del 24 de gener del 2006 i contra els autes del 24 d'abril del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en les causes administratives AD-0038-2/2004, AD-0006-2/2003, i AD-050-2/2003, per haver-se produït, respectivament, una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a obtenir d'aquesta una decisió fonamentada en dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que admeti a tràmit aquests recursos, que dicti una sentència que els estimi, que declari la infracció dels drets invocats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que es retrotreguin les actuacions al moment processal immediatament anterior a dictar-se la primera d'elles en cada causa;

També manifesta que en les causes 2006-10-RE i 2006-12-RE sotmet al criteri del Tribunal la concurrència de tramitar de forma acumulada aquestes dues causes amb la causa 2006-11-RE.

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vistos els informes respectius del Ministeri Fiscal del 16 de juny del 2006;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Herrero de Miñón;

Considerant que, d'acord amb l'article 34.3 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, es podrà decidir en qualsevol moment de la tramitació d'acumular varis assumptes en un de sol per raó d'identitat o semblança d'objecte, i que en aquest supòsit serà ponent el magistrat que es trobi coneixent de l'assumpte repartit en primer lloc, el Tribunal Constitucional acorda acumular els recursos 2006-10-RE, 2006-11-RE i 2006-12-RE.

Antecedents

Primer

Fets substancials de la causa registrada amb el número 2006-10-RE:

El 27 de febrer del 2002, una sentència del Tribunal de Batlles, posteriorment confirmada pel Tribunal Superior de Justícia, va estimar la demanda de la societat P3, SA relativa al seu dret a enderrocar l'edifici de l'Hotel Rosaleda.

La societat P3, SA va demanar al Comú d'Encamp un permís per tal de construir una residència geriàtrica en el lloc que ocupa l'antic Hotel Rosaleda. El Comú d'Encamp va atorgar aquest permís, tanmateix, el Govern el va desestimar per silenci administratiu.

Tot i que en primera instància es va estimar la demanda interposada per la societat P3, SA, el Govern va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i va al·legar, entre altres, que

no es podia atorgar aquest permís de construcció, ja que el Decret del 18 de desembre del 2002 ordenava cautelament la suspensió de les llicències de tot tipus en relació amb determinats béns declarats d'interès cultural, com era el cas de l'Hotel Rosaleda.

El 24 de gener del 2006, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, va estimar el recurs d'apel·lació interposat pel Govern, perquè, substancialment, va considerar que no es podia atorgar vàlidament una llicència de construcció quan era notòria la impossibilitat jurídica d'enderrocar prèviament la construcció existent i va declarar ajustada a dret la denegació per silenci de la sol·licitud de la llicència de construcció objecte del litigi.

Segon

Fets substancials de la causa registrada amb el número 2006-12-RE:

El 10 de març del 2003, el ministre de Presidència i Turisme va donar l'ordre de l'aturada immediata dels treballs d'enderrocament o de qualsevol tipus d'obra, intervenció o actuació de l'edifici de l'Hotel Rosaleda.

La societat P3, SA va impugnar aquesta resolució davant el Tribunal de Batlles que, la va declarar ajustada a dret. Seguidament, la societat recurrent va presentar un recurs d'apel·lació contra la decisió de primera instància i, el 24 de gener del 2006, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, el va desestimar, per tal com ja havia considerat, en una sentència d'aquell mateix dia, que les disposicions del Decret objecte de recurs trobaven recolzament en l'article 7 c) de la Llei de protecció del patrimoni cultural-natural d'Andorra del 9 de novembre de 1983 que disposa que el Govern haurà d'adoptar les mesures legals, científiques, tècniques, administratives i financeres adequades per a la identificació, la tutela, la conservació, la valoració i la restauració d'aquest patrimoni i que, per tant, el Govern era competent per dictar el Decret del 18 de desembre del 2002 esmentat.

Tercer

Fets substancials de la causa registrada amb el número 2006-11-RE:

El 28 d'octubre del 2004, el Tribunal de Batlles, entre altres, va desestimar el recurs de la societat

P3, SA contra el Decret del 18 de desembre del 2002, en què se suspenia provisionalment i cautelament, durant el termini d'un any, l'atorgament de llicències d'enderrocament o de qualsevol tipus d'obra, intervenció o actuació en diversos béns immobles d'interès cultural.

La societat P3, SA va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 24 de gener del 2006, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, va desestimar aquest recurs d'apel·lació, ja que va considerar, d'una banda, que les disposicions del Decret objecte de recurs trobaven recolzament en l'article 7 c) de la Llei de protecció del patrimoni cultural-natural d'Andorra del 9 de novembre de 1983 que disposa que el Govern haurà d'adoptar les mesures legals, científiques, tècniques, administratives i financeres adequades per a la identificació, la tutela, la conservació, la valoració i la restauració d'aquest patrimoni. I, d'altra banda, que no resultava aplicable, en aquest cas, la doctrina jurisprudencial que es desprenia de les sentències invocades.

Quart

Després de seguir la tramitació corresponent, el 17 de maig del 2006, la societat P3, SA, va presentar tres recursos d'empara en què considerava de manera preliminar que en principi i com a norma general, no correspon al Tribunal Constitucional revisar o substituir l'activitat d'interpretació i aplicació de la llei duta a terme per part dels organismes jurisdiccionals ordinaris. Ara bé, si pot apreciar la infracció del dret a la jurisdicció quan la decisió pronunciada en base a aquella interpretació i aplicació s'aparta manifestament de la interpretació i aplicació raonable de la llei.

Per tant, aquesta societat manifestava que la interpretació i l'aplicació de la Llei de protecció del patrimoni cultural-natural d'Andorra del 9 de novembre de 1983, efectuada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia no és raonable, i no es troba degudament fonamentada en dret i, per tant, vulnera el dret fonamental a la jurisdicció de la societat recurrent.

Segons el parer d'aquesta part, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia en aplicar i interpretar l'apartat c) de l'article 7 de la Llei esmentada no va tenir en compte la totalitat del contingut de les disposicions d'aquesta llei. I no és possible efectuar una correcta interpretació i aplicació de l'apartat c) esmentat sense contemplar les disposicions dels articles 2, 4, 5 i 9 i de la disposició final segona de la Llei de protecció citada, que seguidament reproduïm.

De la lectura d'aquests articles, aquesta part conclou que el Govern només hagués pogut adoptar les mesures establertes en l'apartat c) de l'article 7 de la Llei esmentada, després que l'edifici objecte del litigi hagués estat inclòs en el "Catàleg del Patrimoni Nacional" aprovat per una llei del Consell General i no per un decret del Govern. Ara bé, aquestes condicions no s'han acomplert.

A més, la societat recurrent recorda el contingut de la sentència del 19 de setembre del 2002 de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia mitjançant la qual s'autoritzava l'enderroc de l'Hotel Rosaleda, perquè "no consta altra cosa que la inclusió de l'Hotel en una fitxa elaborada l'any 1994 relativa a l'inventari general del patrimoni arquitectònic, però sense que ni tan sols s'hagi iniciat l'expedient al que es refereixen els articles abans citats". És per tant evident, que s'ha produït un canvi de criteri en relació amb la interpretació i aplicació de la Llei de protecció del patrimoni cultural-natural d'Andorra, un canvi de criteri "no raonable i -dit sigui en els estrictes termes de defensa- no justificat i no enmarcable dins del marge de discrecionalitat del que a l'efecte gaudeixen els organismes jurisdiccionals."

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que admeti a tràmit aquests recursos, que dicti una sentència que els estimi, que declari la infracció dels drets invocats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que es retrotreguin les actuacions al moment processal immediatament anterior de dictar-se la primera d'elles en cada causa.

Cinquè

El 16 de juny del 2006, el Ministeri Fiscal va presentar tres informes, un per cada causa, mitjançant els quals manifestava que de les resolucions objecte de recurs es desprenia que, tot i que la interpretació de la normativa ordinària practicada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia no s'identificava amb les pretensions de la societat recurrent, aquestes estaven fonamentades en dret, raonades i eren lògiques en les seves conclusions, "sense que en cap cas puguin ésser titllades d'arbitràries, motiu pel quin han de considerar-se desvirtuades les al·legacions al dret fonamental a la jurisdicció."

Pel que fa a l'al·legació relativa al canvi de criteri de la Sala Administrativa sobre la interpretació de la Llei de protecció del patrimoni cultural-natural d'Andorra, "i malgrat ésser aquesta pretensió d'ordre de legalitat ordinària" el Ministeri Fiscal destacava que la sentència del Tribunal Superior de Justícia objecte de recurs (causa 2006-11-RE) resolvia aquest punt de manera expressa en el seu fonament de dret tercer "posant de relleu que no existeix identitat entre els supòsits de fet examinats" per les sentències anteriors invocades.

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licitava la inadmissió a tràmit dels recursos d'empara 2006-10-RE, 2006-11-RE i 2006-12-RE per manca de contingut constitucional en les pretensions formulades, de conformitat amb el que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonaments jurídics

Primer

Els tres recursos d'empara han estat presentats per la mateixa societat recurrent i al·leguen una mateixa causa, la vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, per tal com aquesta societat considera que concorren uns fets que es concatenen els uns amb els altres. Així doncs, de la suposada manca de cobertura legal del Decret del 18 de desembre del 2002, desestimada per la jurisdicció ordinària corresponent i actualment recorreguda en empara (causa 2006-11-RE), la societat recurrent va deduir la improcedència de la resolució del ministre de Presidència i Turisme del 10 de març del 2003, la desestimació de la qual dóna lloc a un segon recurs d'empara (causa 2006-12-RE); i la vigència del Decret esmentat fonamenta la sentència del 24 de maig del 2006 objecte del tercer recurs d'empara (causa 2006-10-RE). La identitat del recurrent, de l'objecte dels recursos i de la seva fonamentació justifica l'acumulació d'aquests tres recursos d'empara, suggerida, a més, per la recurrent mateixa.

Segon

Les al·legacions realitzades per triplicat per la societat recurrent en empara poden reconduir-se a un únic punt: la validesa o la no validesa del Decret del 18 de desembre del 2002, fonament de tota la resta, tant d'una resolució administrativa impugnada com de les sentències i autes objecte dels actuals recursos.

És evident, que quan va impugnar el Decret esmentat, l'avui recurrent va plantejar una qüestió de legalitat que correspon resoldre als tribunals ordinaris i no a aquest Tribunal Constitucional que ha de respondre ara a una vulneració del dret constitucional a la jurisdicció.

No correspon a aquest Tribunal Constitucional revisar els judicis dels tribunals ordinaris, com de fet es pretén en aquestes tres causes, sinó, si s'escau, garantir que en aquests judicis es van observar les exigències previstes al respecte en la Constitució.

La validesa del Decret objecte de recurs va ser confirmada per la jurisdicció ordinària competent, per tal com considera que aquesta norma troba cobertura legal suficient en l'article 7 c) de la Llei de protecció del patrimoni cultural-natural d'Andorra. En la seva decisió el Tribunal Superior de Justícia va raonar de manera suficient l'existència, evident, de cobertura legal, la qual cosa satisfà les exigències de l'article 10 de la Constitució.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2006-10, 11 i 12-RE, interposat per la representació processal de la societat mercantil P3, SA contra les resolucions recaigudes en les causes administratives AD-0038-2/2004, AD-0006-2/2003 i AD-050-2/2003.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal de la societat recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 8 de setembre del 2006.

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

President

Vicepresident

Miguel Herrero de Miñón

Philippe Ardant

Magistrat

Magistrat